

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 49.

5te december 1897.

23de aarg.

Paa tandlægens venteværelse.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstud. I pakker til en adresse paa over 5 ekspl. koster det for 40 cents, og over 25 ekspl. for 35 cents. Ell Norge koster det 60 cents.

Engle og bestillinger, samt alt, hvad der angaar expeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Georg, den lille guldgraver.

(Fortættelse.)

en hvorhen nu? Georg stod der raadvild, uden at vide, hvad han skulde gjøre. Da kom den gamle hen til ham, lagde venlig sin haand paa hans skulder

og sagde:

„Hør engang, min gut. Du synes vel det er rart, at jeg, som fra begyndelsen af saa nødig fulgte dig, nu er blevet af en anden mening. Sagen er, jeg er kjed af livet heroppe i bjergene og vil rejse ned igjen til steder, hvor mine landsmænd har bosat sig. Men jeg har da liden lyst til at komme alene. Vil du, som jeg, saa slaar vi os sammen — ja det vil sige, faar nogen af os lyst til at rejse sin vei, saa har han til enhver tid sin fri vilje. Men vil du være med herpaa, saa kan jeg gjerne hjælpe dig at finde dine forældre — om betalingen kan vi snakke en anden gang.“

Georg saa forbausset paa manden. Skjønt han fremdeles havde en barf maade at tale paa, var der noget saa hjerteligt i hans tone, da han gjorde den stakkars hjælpeløse gut dette tilbud. Gutten var saa vort, at han ikke kunde saa frem et eneste ord til svar, men greb sin nye vens haand og trykkede den hjertelig til tegn paa sin taknemmelighed.

„Godt, saa lad os straks drage videre. Her oppe i sneen nytter det ikke at søge længere. Det har sneet for meget til, at det vil lyffes os at finde deres spor. Det bedste vil være at rejse ned til den indianiske landsby, som du nylig var i. Har de endnu ikke dernede feet noget til dine fjære, saa rider vi bort til min hytte og tager med, hvad der er deri, eller ialfald hvad vi har brug for, og drager derpaa ned gennem den anden dal. Jeg tænker sikkert, at de følger den; thi det gjør de fleste, som kommer over fjeldet. Træffer vi dem ikke der, saa maa vi rejse til San Francisco og høre efter dem; thi de vil vel

did for at søge efter den gamle onkel eller bedstefar eller hvad det var, han var. Hvad hed han? Du har endnu ikke nævnt hans navn.“

„Georg Hardy“, svarte gutten. „Det er efter ham jeg selv har faaet navnet Georg.“

„Hm — jafaa!“ brummede den gamle. „Han har formodentlig ogsaa været fadder til dig?“

„Nei“, svarte gutten, „da jeg blev døbt, var han vist reist for lang tid siden.“

„Ja, lad os ikke mere tænke paa ham, kom lad os rejse nu.“

„Skal vi lade indianerne beholde de ting, som de har taget?“

„Hvad skal vi med dem?“ svarte den gamle og trak paa skuldrene. „Dine forældre har vel taget med sig det bedste, og lad de stakkars rødhuder beholde, hvad de har fundet.“

Hermed steg han op paa sin hest og red hurtig ned igjennem de lange bakker. Han syntes at have lyst til at komme ud af sneen saa snart som mulig.

7de Kapitel.

En aften i den gamles hytte.

Udpaa eftermiddagen naaede de to ryttere den indianiske landsby. Ingen hvide havde reist der forbi. Dette var, som den gamle havde tænkt. Uden ophold red han straks videre, da han vilde overnatte i sit eget hus. De naaede frem til dette omtrent en time efter at solen var gaaet ned.

Saa langt nede sneede det ikke; men der faldt en fin, ubehagelig regn, der gjorde dem vaade helt til stindet.

Dette hindrede dog ikke den gamle i at være i udmerket lune om aftenen. Han kendte varme paa ildstedet, og resterne af den fælede elg, som endnu hang paa væggen, skaffede dem et velsmagende kveldsmaal. Han vilde ikke, at gutten skulde hjælpe ham med at gjøre maden istand, og da alt var færdigt, begyndte han at grave med sin jagtkniv i hyttens jordgulv og fandt efter en stunds forløb frem en omhyggelig skjult flaste.

„Se saa“, sagde han, idet han holdt flasken henimod ilden for at se, hvor meget der var igjen af dens indhold. „Det er neppe sandsynligt, at jeg kommer hid igjen med det allerførste, saa vi behøver ikke at spare saa svært. Et styrkende glas maa smage efter den lange, anstrengende ridetur idag.“

„Ja, nu er du altsaa lykkelig og vel kommen til Californien, min gut“, sagde han, da

de sad sammen og spiste, „og saa vil jeg saa lov til at drikke til staal og ønske, at du maa trives her, Georg — ja hvad var det mere du hed?”

„Olli.”

„Georg Olli altfaa!”

„Dg saa faar jeg vel lov til at tilføie: og finde mine forældre!”

„Naturligvis. Men det skal vi nok, haaber jeg. Det er ikke rimeligt, at de skulde kunne komme saa aldeles væk for os. Forresten har du mig til din pleiefar, og du skal kanske med tiden komme til at forstaa, at du kunde have fundet den, som var værre.”

„Men hvad hedder De?” spurgte Georg.

„Jeg maa dog saa vide, hvad jeg skal kalde Dem!”

„Jasaa, ved du endnu ikke det? Dg saa længe som vi allerede har været sammen! Nu vel, hvis din bedstefar ikke havde været en saadan gammel kjedelig gjerrigper —”

„Hvorledes kan De vide, at han er det?”

„Hvorledes kan jeg vide det?” For di han ikke vil have noget med sin familie at gjøre, som du selv har fortalt. Dg af hvad anden grund kan det være end for at slippe at hjælpe dem? Hvis han, som sagt, ikke var en saadan gammel grinbiter, skulde jeg næsten have lyst til at foreslaa dig at kalde mig bedstefar, indtil du finder den anden. Men naar han er sliq en far, vil jeg helst ikke tilsmudse mig med det navn, og du kan derfor gjerne kalde mig Ja Lø. Kan du huske det?”

„Fakst!” gjentog Georg forbausjet.

„Ja”, svarte den gamle, — „Georg Fakst!”

„Det var et behynderligt navn”, mente gutten, „kan virkelig nogen ville hede Fakst.”

„For noget snat!” brummede den gamle.

„Har du ikke hørt værre navne end det? Vilde du kanske lige bedre, om jeg havde hedt Georg Rottehal eller Georg Stump?”

Georg lo.

„Nu ja? Hvorfor ikke! Navnet gjør intet til sagen. Det er mere vigtigt, hvad man er, og hvorledes man opfører sig.”

Den gamle havde nu med synligt velbehag strakt sig, saa lang han var, paa et af sine elgskind, som han havde trukket hen til ildstedet. Dg de snakkede endnu længe sammen, før de lagde sig til at sove. Den gamle fortalte mangt og meget baade om indianerne og om den første behyggelse af Kalifornien, og gutten lyttede til hans fortælling med stor interesse.

„Men det bliver sent”, udbrød tilslut hytens eier. „Nu er vore klæder tørre, og jo

før vi lægger os til at sove, desto bedre. Jeg begyndte forresten nu paa slutten næsten at tro, at du allerede sov, og at jeg bare sad og talte for væggene.”

„Nei”, sagde Georg sagte, „jeg tænkte paa mine forældre.”

„Maragtigheder!” brummede den gamle.

„Kan du da ikke saa dem ud af hovedet et øieblik? Saa snart solen staar op, drager vi afsted for at finde dem. Gvil dig nu godt, saa du imorgen har friske kræfter.”

Uden at bryde sig mere om gutten, tullede den gamle sig derpaa ind i et teppe og laa snart efter i dyb søvn.

8de kapitel.

Et møde med en bjørn. — Moskito's dumme streger.

Den næste morgen var der deilig og klart veir. Det syntes som om veiret vilde bedre sig, skjønt den egentlige regntid var ivente og for hver dag kunde begynde for alvor.

Forberedelserne til reisen var snart gjorte. Det lille, som de vilde have med, fæstede de til sine sadler. Dyrehuderne og det meste andet lod den gamle blive igjen i hytten og stængte denne paa samme maade som sedvanlig, før han drog videre.

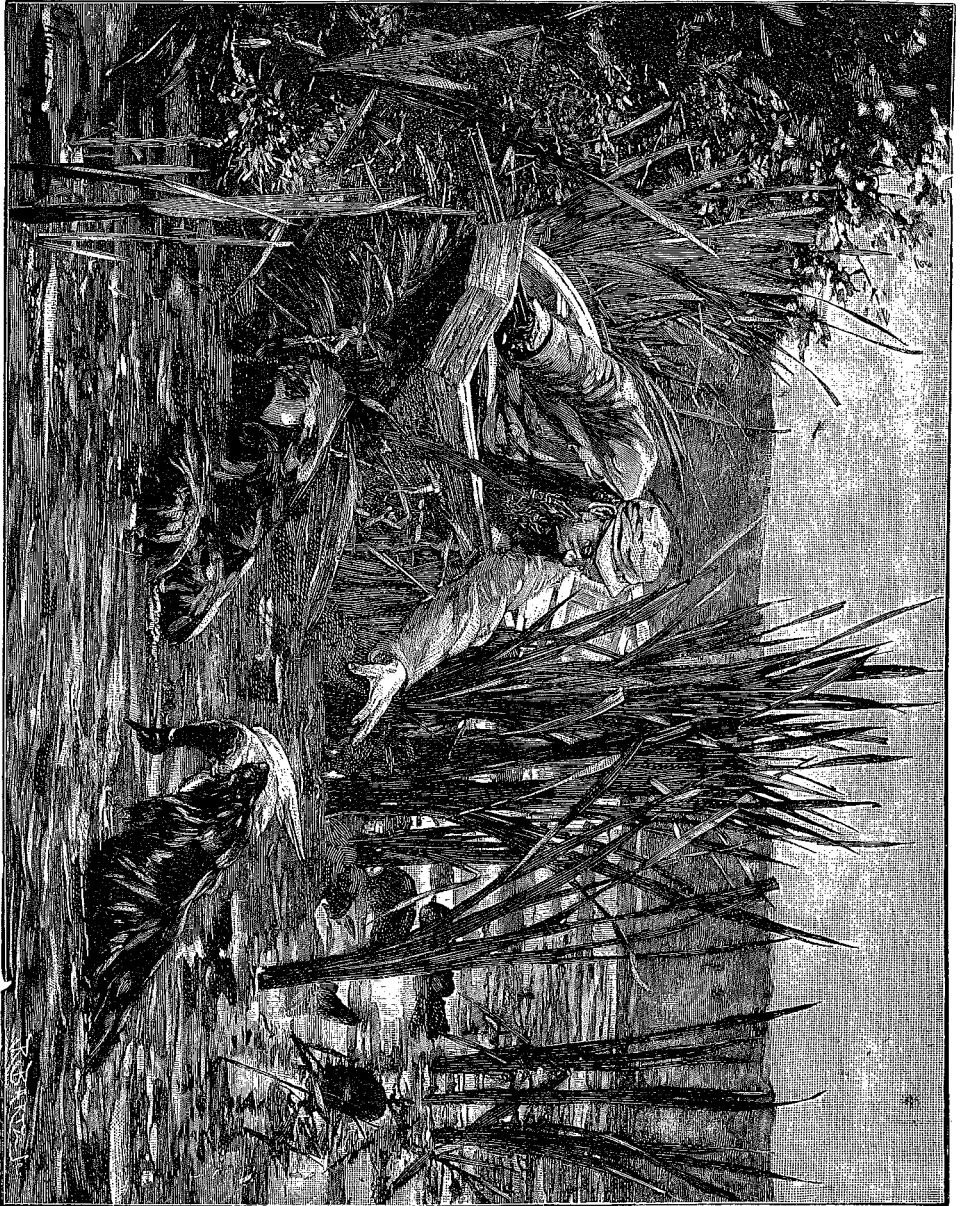
„Men disse stænger vil da vel aldrig kunne hindre nogen i at gaa ind og tage, hvad han har lyst paa”, ytrede Georg.

„Det er heller ikke meningen”, svarte den anden, „jeg vil bare hindre dyr fra at komme ind. Kommer der mennesker, kan de gjerne tage, hvad de finder. Det er tvilsomt, om vi mere kommer hid, og det vilde glæde mig, om hytten i regntiden kunde hde en eller anden stakkar ly og tag over hovedet. Jeg ved, hvorledes jeg selv mere end en gang har glædet mig ved at finde et saadant sted. Nu, hvorledes gaar det? Du har vel nu vænnet dig til pakkabalen.”

„Jo, det har ingen nød. Dg Moskito er i grunden et udmærket dyr. Jeg kunde knapt ønske mig et bedre.”

„Det glæder mig at høre”, svarte den gamle, „men en stor spilopmager er den. Men derfor liker jeg den lige godt. Dog nu maa vi se til at komme afsted. Vi har ingen tid at tabe.”

Med disse ord sprang han i sadelen, og da han saa, at Georg gjorde det samme, mens Sæktor løb rundt dem og gjædede høit, vilde

Paar ansættigt.

En top til!

han straks ride afsted. Men da faldt hans blik endnu engang paa det lille hus; han lod atter tøilerne synke og blev i flere minutter siddende og se paa den tomme hytte, der længe havde været hans hjem, men som han nu skulde forlade.

„Er det ikke underligt“, sagde han, „at det er ondt at forlade dette sted! Hvad er det, som længere binder mig til det? Det er jo næsten, som om jeg skulde rejse fra et ordentligt hjem. — Na ja, mennesket er et vane-dyr; han bliver ikke længe paa et sted, før det faar plads i hans hjerte. — Men nu maa vi afsted. Det er virkelig for galt, at hengive os til saadanne taabelige drømme.“

Gutten betragtede forbauset den gamle jæger. Han vidste ikke rigtig, hvad han skulde tro om ham. Hans ydre og hele maade at være paa var saa barsk, men alligevel syntes han at have et blødt hjerte bag det haarde skal. Dog blev der ingen tid til lange betragtninger. Hans gamle ledsager var allerede et godt stykke foran ham. Han skyndte sig hurtigt efter, fuld af higen og længsel efter at finde sine forældre.

De tog veien ned igennem en dal med bratte, skovbevoksede høider paa begge sider. Vængere nede fandt de ved en bælg merke efter en leirplads, hvor reisende maatte have overnattet. De saa ogsaa enkelte indianere; men disse søgte at komme væk, da de så øie paa de hvide.

Forøvrigt kunne neppe mange have reist gjennem dalen, da man ellers vilde have seet flere hjulspor i den bløde jordbund. Falsk foreslog derfor, at de skulde tage en anden retning og drage over en temmelig flad med høi furuskov bevoftet høidestrækning, for derfra at komme ned i den brede Zubadal, hvor allerede en del guldgravere havde bosat sig. Her kunde de lettere faa oplysning om nye rejsesølgere, som kom paa den kant.

Det gik tungt og langsomt frem gjennem skoven. Paa enkelte steder var det endog næsten umuligt for dyrene at komme frem. De naaede dog over høideryggen og fortsatte nedover paa den anden side, og her finder vi dem en stund efter reisende tause ved hinandens side; de syntes begge at være optagne af sine egne tanker og at have liden lyst paa nogen samtale.

Da standsede pludselig den gamle sin hest og berørte guttens skulder for ogsaa at faa ham til at stanse. Georg greb straks tøilerne, og Moskito ikke alene stansede, men begyndte endog rolig at græsse. Den gamle pegte med

haanden nedover bakken, og ogsaa Georg opdagede nu snart et stort dyr dernede.

„Hvad er det?“ hviskede gutten, mens Hel-tor blev staaende med fremstrakt hals og halen mellem benene foran Moskito og stirrede nedover under en neppe hørbar knurren.

„En graa bjørn“, hviskede Falsk til svar, „og det et rigtig svært best!“

„Skal jeg snige mig nærmere og skyde?“ spurgte Georg rasst.

„Nei, jeg tænker, vi heller lader gamlingen være i fred“, var svaret. „Den er ikke at spørge med, og vore smaa fugler vil kanke ikke udrette andet end at tirre den. Og selv om det lykkes os at fælde den, hvad skulde vi da gjøre med den? Vi er vist saa langt fra nærmeste guldgraverby, at der ikke kan være tale om at sælge kjødet, og at skyde et dyr for bare at lade det ligge og raadne i skoven er ingen mening i, selv om det er en bjørn. Lad os vente lidt og se paa den en stund. Hvis den ikke forlader sin plads, gaar vi heller afveien for den. Det er bedre at gjøre det end at trække det korteste straa i en kamp.“

„Men hvis den saar se os heroppe“, indvendte Georg, „vil den ikke da angribe os?“

„Nei, det tror jeg ikke“, svarte hans ledsager. „Sandsynligvis vil den hellere flygte sin vei. Det er forresten befunderligt, at den endnu ikke har merket os, da vinden jo blæser fra os mod den. Men se paa den nu!“

Bjørnen, der var mere end almindelig stor, havde indtil nu rolig ligget paa siden og strabet i jorden med sine vældige klør. Hvad skulde det betyde? De kunde deroverfra længe ikke forstaa det, indtil den pludselig rullede sig ned i det opgravede hul, skubbede ryggen mod den kjølige jordbund og veltede sig med tydelig velbehag frem og tilbage, idet den strakte sine frygtelige klør i veiret og slog i luften med dem. Dette holdt den paa med en stund. Saa blev den længe liggende stille for atter igjen at begynde paa samme maade.

Den syntes ikke at have nogen anelse om de to menneskers nærhed.

„Det er formodentlig sneen oppe i fjeldene, som har drebet den nedover“, hviskede Falsk, „den kommer undertiden helt ned til nybygden uden at lade sig skræmme af menneskenes nærhed. Det er bedst, vi holder os fra den.“

„Nu begynder den igjen“, sagde Georg, „jeg tror sikkert, at jeg skulde kunne komme den paa nært skudhold.“

„Det er da forfrækkeligt, hvilken jagtlyst du har. Men jeg tænker du denegang gjør bedst i at styre din lyst. Skulde en af vore

kugler kunne dræbe den, saa maatte det være et mere end almindelig heldigt skud. Og hvis vi bare saare den, kan det gaa os galt."

Bjørnen blev imidlertid liggende og velte sig fra den ene side til den anden og stansede blot nogle stieblikke for atter at begynde paa samme maade. Bludselig sprang den op, blev staaende paa alle fire og ryste jorden af sig som en pudbel, og støv et fæg som en sky om den.

Hektor havde fulgt rovdhyrets bevægelser med den største opmærksomhed. Den syntes at forstaa, at det ikke kunde nytte den at indlade sig i kamp med et saadant bæst. Da bjørnen tilsidst reiste sig, begyndte hunden at knurre og trak sig nogle skridt tilbage saa den kom helt under Moskito. Da æselet merkede hunden under sig, vilde det søge at komme væk, men derved kom Hektor i fare for at blive traadt paa og gjorde ligeledes et sprang til siden. Ulykkeligvis kom den til at berøre æselets bug, hvilket bragte dette til at slaa bagud med begge bagben og sætte nogle sprang nedover. Det havde hidtil ikke opdaget bjørnen og havde formodentlig ikke engang anelse om, at der fandtes i verden et saadant dyr som en bjørn.

Mens Georg sad og betragtede bjørnen, havde han sluppet tølerne og kunde nu i farten ikke saa fat i dem. Han greb da bag i paksjabelen for at holde sig fast. Men dels herved og dels ved den voldsomme bevægelse, begyndte to blitspand, som var jurrede til sadelen, at flirre mod hverandre og frembragte saadant spektakel, at æselet blev aldeles som greben af vildhed og satte i lange sprang ned igennem bakkerne, uden at Georg var istand til at stanse det.

Den gamle amerikaner havde straks seet æselets første bevægelser og forsøgte at saa fat i dets tøiler. Men skjønt han havde strakt sig frem alt, hvad han kunde, var det ikke lykket ham, og Moskito styrtede i vilde sprang nedover mod bjørnen, der visseelig var høist overrasket ved dette underlige spektakel.

Georg forstod, hvilken fare han svævede i; men skjønt han var en mere end almindelig raadsnar gut, tabte han den gang fatningen. I stedenfor at kaste sig af dyret og lade det springe videre alene, flammede han sig af alle kræfter fast til sadelen og var snart lige i nærheden af det frygtelige rovdyr.

Nu havde ogsaa Moskito opdaget bjørnen og udstødte et høit, forkrækket ty—ah, men det var i saa voldsom fart, at det ikke var istand til straks at stanse.

Et saadant syn havde nok bjørnen aldrig seet før i sit liv. Hvad var det for en forunderlig skikkelse, som kom saaledes styrrende mod den? Æselets skrig og larmen af blitspandene gjorde det hele ikke mindre uhyggeligt for det mægtige dyr. Og da Moskito var næsten lige ved bjørnen, tog denne tilbens alt, hvad den kunde, og styrtede i vild flugt nedover.

(Fortf.)

Han var en træf.

En jernbanekupe sad to ældre, troende mænd sammen med en del andre; blandt disse var der ogsaa en møller, der — efter hans mening — vel prydede sin tale med gruelige eder. Den ene af de to først nævnte mænd kunde ikke skiltende høre paa dette og sagde derfor ganske sagtmødt: „Det er dog slemt, saadan som du bander.“

Mølleren blev forbausset, farer op og vilde have givet et heftigt svar; men den anden af mændene tog ordet og hrede: „Du sagde, at det var slemt med denne banden; men den stakkars mand kan ikke andet. Hans herre, djævelen, har jo sat ham til det, og saa maa han lyfse.“

Nu vendte mølleren sig til den sidst talende og forsikrede, at han var sin egen herre og stod ikke under djævelen, hvorfor han ogsaa kunde tale som han vilde. „J skal nu ikke høre en ed mere af min mund, mens vi rejser sammen“, sluttede han og mente dermed at have bevist, at han var sin egen herre.

„Du kan alligevel ikke lade være med at bande“, sagde manden, og saa sad de tause en stund.

Lige overfor mølleren sad en ung købmand; denne trækker en avis op af lommen og begynder at læse. Det varer ikke længe, før han og mølleren kommer ind i en politisk samtale. Det viste sig imidlertid, at den ene var hviire-, og den anden venstremand, saa deres meninger kunde slet ikke falde sammen. Der kom fart i samtalen, det ene ord tog det andet, og mølleren ledsagede sine med de sædvanlige eder saa høit som nogen sinde.

„Kan du se, du er alligevel djævelens træf“, sagde den troende mand efter en stunds forløb.

Mølleren taug; der var ikke noget at sige derimod; men om denne samtale havde videre virkning, ved vi ikke.

Ormehistorier fra fjeldbygden.

3. Han vilde ikke dræbe den.

Det var paa en plads, som hedte Dags-beite; dette er et meget almindeligt navn paa pladse, men denne laa ovenfor Haugø et stykke. Der boede vel dengang ligesaa lidt som nu nogen der, thi det var folk nede fra selve gaarden, som var oppe og slog den sommer, da det hændte, som nu skal fortælles.

De havde med sig et lidet barn, som de lagde fra sig, medens de holdt paa med slaattearbeidet; den lille kunde ikke gaa endnu, og de lagde hende derfor paa marken og tullede hende ind i et tjelb. Da de skulde tage barnet igjen, løb der en orm ud af tjelbet; men barnet havde ormen ikke rørt. Bedstefaren stod og saa paa, men han gjorde ikke tegn til at slaa ormen; havde den ikke rørt barnet, saa skulde heller ingen røre den.

4. Og saa en snild orm.

En fætersdøl har fortalt mig noget lignende fra sin barndom. Begge hans forældre levede endnu dengang, og saa slog de paa en teig, som heder Starømo. Han havde en liden bror, ved navn Nasmund, som var i rev endnu. Gam skulde han passe, mens moren „breidde.“ Engang saa han en orm i nærheden, men den blev væk igjen straks, saa han ikke brydte sig om det og blev sidende hos den lille eller sprang omkring.

Tilfældt begyndte dog lille Nasmund at skrige, og da syntes han det var bedst at hente moren. Hun havde ikke revet gutten, men lagt ham nøgen inde i klædet, og da hun tog ham op, fandt hun til sin forstrækelse en stor orm lige inde ved skrotten til den lille. Hun raabte paa faren og tænkte, at barnet var blevet bidt, men lille Nasmund var lige god, han.

Siden gjorde faren noget, som lignede en fløvmeis; deri satte de barnet og hængte det op i et træ, medens de arbejdede. Det var jo ikke godt at vide, om den lille altid vilde slippe saa let fra det, om ormen skulde komme endnu engang.

5. Ormen i fugleredet.

En gammel mand, som heder Knut har

fortalt mig, hvorledes han engang stod og malte i en kvern. Saa fik han se en trost, som uftanselig fløi omkring et lidet grantræ og skreg saa rent ukkelig. Knut stod og saa paa den en stund, men tilslut maatte han bort og se.

Staffars lille fugl! Der laa en styg orm oppe i redet omkring ungerne dens.

Redet kunde vel være et par meter fra marken, saavidt han husker — det er længe siden, saa det er ikke saa godt at sige det aldeles nøiagtig.

Han slog naturligvis straks ihjel ormen; men fugleungerne var der desværre omfrent ikke spor af liv i længere. Ja, det var saa harmeligt at se paa, sagde han, og han maatte gaa uden at kunne hjælpe den lille fuglemor, som fløi omkring og skreg lige ilde, da han gik igjen.

Opløsning paa gaader i nr. 47.

Bograftig gaade: Rom. Man. 1. Rotterdam.
2. Onega.
3. Mälaren

Begravne byer: 1. Vardø. 2. Tomsk.

Bogstavgaader: 1. Tvedestrand. 2. Legetoi.

Bogstavgaade.

1 5 3 4 5 6 pleier at life 1 2. 3 4 5 6 er haard, men 3 6 5 blød. Nu er 1 2 3 4 5 6 kommet.

Billedgaade.

